— Куда ти йдеш, єдиний мій?
— Я й сам не знаю, де!
Хіба ж та доля вповіда,
Куда вна нас веде?
Одних веде у райський край,
А других у Сибір,
А тих в пани, а тих в попи,
А тих знов до жовнір;
Одних веде на битий шлях,
А других манівцем.
Але куда? Де мета їм?
До кого ми ідем?
Не знаю, брате, ти сказать...
Да видиш — оддалік
Яка висока та сумна
Могила там стоїть?
А так, як чистий діамант,
Та зіронька сния, —
Там також, може, хто живе?
Коли — то буду й я.